

„Răul poate să-l facă oricine, cât de nevoielnic ar fi. Binele însă e numai pentru sufletele tari și fiarele călite.”

- Nicolae Steinhardt

NATIUNEA

Serie Nouă
Anul XI

Numărul 584
31 aug. - 6 sept. 2022

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Arestați acest guvern de trădători!

Cezar Adonis
Mihalache

Acum, nu mâine, nu după rocada puterii între hiene!... Arestați-l, fie și numai pentru 48 de ore, dacă pentru 30 de zile nu aveți curajul! Numai să o faceți! Căci, ar ajunge și doar două zile cu acest guvern scos de la hățurile spânzurătoarei, în ale cărei funii a pus țara, pentru a desface un pic din mazăga ce ne-a acoperit! Pentru a rupe un petic din „clisa” în care ne zbatem, pentru a vedea celălalt „petic”, al libertății social-economice, pentru a înțelege că nu, nu mai avem timp! Iar acest guvern trebuie înlăturat!... Îndepărat definitiv, nu „exorcizat” prin remanieri, nu „înlocuirea” păpușilor unei culori politico-infracționale cu marionetele celeilalte părți de parte în guvernare. Căci, au degetele strâns încrucișate pe destinul țării, iar crucea și clopotul în dungă, pentru care au fost aduși la putere, le poartă și le trag de funii oricum dimpreună.

Dar pentru asta trebuie să găsim un procuror curajos! Poate chiar al unui Parchet militar. Pentru că pe un general trădător al interesului de țară trebuie să-l judece o curte marțială, iar speța de anchetă a guvernării în cuprinsul ei, prin și cu acoliții „civili”, trebuie adusă tot sub penița procurorilor militari.

Și trebuie să plecăm de la crima de țară de acum, din prag de vreme rece și, apoi, dintr-o iarnă ce va părea cu adevărat, nu nesfârșită, ci de netrecut... Trebuie să începem chiar de la recenta acțiune de vânzare, suspect de rapidă, suspect de diabolic ferecată în date nepublice, a unei unități energetice în plină criză energetică... Mintia... Acolo unde și un șurub ar fi trebuit schimbat doar sub supraveghere specială... Acolo unde trebuia spus „NU!” oricărei privatizări!... Cel puțin în aceste vremuri... Timpuri și conjuncturi în care orice stat UE poate reclama și o formă de neloialitate a României în a vinde unei țări din afara blocului continental un bun atât de prețios, mai ale în contextul energetic al Europei de mâine... Și, chiar așa? Unde sunt Austria, Germania, de ce nu se ridică împotriva vânzării intereselor energetice „comune” către jucători dintr-o altă piață, direct concurentă cu platformele energetice ale UE?!... Unde sunt serviciile secrete când, prin România, în Europa intră un grup irakian? De ce nu a fost notificată

Comisia Europeană că în UE se infiltrază o asemenea companie?... Sau a fost notificată, iar totul este parte al aceluiași mecanism de rocadă „merkelizată”, nu doar de populații, ci și de grupuri financiare care să „alimenteze” acele populații?... Sau, poate că de banii „ei” de la Mintia, acel comision datorat tăcerii, UE își va asigura un eventual import, de urgență, de petrol irakian?

Pentru noi, vânzarea la ordin este clară... Iar trădarea țării, evidentă. Pentru că Mintia a fost vândută din starea de conservare în care se afla, guvernării neîngrijindu-se nici măcar să o fi scos, fie și temporar, din conservare în care a intrat anul trecut... Sau și aici este o înțelegere?... Pentru că un bun achiziționat în stare de conservare (a priori nefuncțional pentru partea cumpărătoare) nu mai este nici atât de valoros și, nu-i așa?!, nici nu mai trebuie nici repornit la o adică... Doar „valorificat”, nu?...

Arestați grabnic dară acest guvern! Iar voi, avocați ai apărării, stați departe de fleicile acestor prădători! Căci, nu îi veți apăra scuzându-i că tot ce au vândut ei, acum, este înzecit mai puțin decât cele vândute de predecesorii... Că Mintia nu e o rafinărie, nu?! Doar că, tocmai, într-o țară prăduită de trei decenii, orice mijloc rămas trebuie apărat... Trebuie protejat de speculatorii care decimează și pleacă apoi cu niște bani să facă, aidoma sinistrului pușcăribil, pe viață, nu doar pe gât de fular, ori a celui pe sicriu de țară, dormindu-și somnul vegheat „bine”, să guite drept moraliști postdetenție ai spațiului public.

Trădarea este clară! Și batjocoritor de fățiș afișată. Căci, la nici măcar câteva ore după vânzarea centralei de la Mintia (iar ăștia nici nu s-au mai chinuit să ne demonstreze că e o „gaură neagră” de care trebuie să scăpăm cât mai repede!), la nici măcar o zi de la vânzarea unei unități energetice „vinovată” pentru că funcționează cu acel cărbune pe care ni l-a interzis Europa, guvernării au înființat un „Comitet interministerial al cărbunelui”, coordonat, iarși ca bătaie de joc la adresa noastră, de vânzătorul de la Energie, o structură înființată, ați ghicit!, pentru a negocia cu Europa praguri de scutire, de întârziere, de anulare a procentelor de decarbonizare impuse și a putea reutiliza cărbunele ca materie primă. Și nu! Deși așa pare, nu este țara lui Urmuz! Nu este nici jalnicul spectacol de marionete din

d’ale carnavalului vânzării țării... Este o batjocură impusă, direct proporțională cu sărăcia românilor...

De aceea, avem nevoie de un procuror curajos și o instanță care să anuleze vânzarea centralei Mintia pe exact speța deschisă, la nici 24 de ore de la prăduirea ei (vedeți de ce ne-ar ajunge arestarea acestor guvernanti legitime!?) prin înființarea unui comitet de reinsertie a cărbunelui în industrie. O speță care trebuie să aibă ca linie și criteriul de minimă subzistentă termică a populației în perspectiva unei ierni cruciale. Poate chiar o a doua iarnă a lui Decembrie '89, de data aceasta cu mult mai mulți morți, și nu prin troiene, ci în case, și nu lichidați de nevăzuții teroriști, ci degerați și înghețați bochnă din cauza acestor diavoli ce ne conduc... România, Trezește-te!

Țară, arestează-ți conducătorii trădători și eliberează-te de vrei să mai fii vreodată, dacă nu „dodoloață”, măcar semeață cât sub ultima năframă cenușie...

P.S.:

Vânzarea Centralei de la Mintia, cu o putere totală instalată de 1285 MW, asigurată de cele șase grupuri energetice (dintre care cinci de câte 210 MW și unul de 235 MW), a fost făcută la prețul final, subevaluat, de 90 de milioane euro... Chiar dacă Statul Român a investit mulți bani în retehnologizarea centralei, prin achiziția unui grup tehnic nou de 232 MW, dar și modernizarea unuia dintre cele de 210 MW. Iar schema de „valorificare” de către investitor va fi (adusă ca valoare la prețurile pieței, nu atât cele tehnologice, dar mai ales cele raportate la cererea de grupuri energetice pe viitor) de revânzare a grupului nou (de 235 MW), cu 200-300 milioane de euro, iar a celui modernizat (cu putere instalată de 210 MW), cu 100-150 milioane de euro. La acestea se vor adăuga și câștigurile din vânzările de certificate de verzi corespunzătoare celorlalte trei grupuri, ce vor rămâne închise... Adică, achiziționat un activ la un preț de 90 de milioane euro, bani neîncasați încă de Statul Român (ba, poate se vor adăuga datoriei vechi a irakienilor către noi și nu vom primi nimic!), și apoi valorificat de același „investitor”, prin nimic, la un profit de peste 300-400 milioane de euro...

Apocalipsa stepei...

Mihai
Ogrinji

Este în afara oricărei discuții că turismul nu s-a început să se înfiripeze ca în delețnicire – și nici nu poate exista cu ravagiile vreunui război. Dezastrele pe care le produc cele mai sofisticate arme pe care le realizează această extrem de prosperă industrie a morții te scot din perimetrul umanității, al istoriei. Te bagă în spectrul unei barbarii cum n-a mai existat o alta. Dincolo de prostiile pe care le debitează, pe toate ecranele noastre posibile, „analizii”-mercenari, conectați în oribile prize ale celor mai mari ticăloși transfrontaliere, România se află implicată la modul direct în războiul pornit la 24 februarie. Atât prin teritoriile sale istorice – Nordul Bucovinei, cu ținutul Hotinului cu tot, sudul Basarabiei sau Insula Șerpilor. Unii români își frecău mâinile de încântare când steagul ucrainean – care e bine să stea la ei acasă, atât cât li se întinde, de drept, ograda – se tot înlocuia cu steagul rusesc și viceversa. Era ca și cum toată această nerușinare nu se petrecea în băătura noastră. Suntem angrenați în acest dement măcel, și nu în ultimul rând, și prin victimele – români din teritoriile aflate sub ocupație ucraineană – care cad zi de zi. Recensămintele ucrainene ne-au tot dat o scădere accelerată a numărului de români care trăiesc între înșelătoarele hotare galben-albastre. Este, desigur, o continuare a practicii de odinioară a cancerului habsburgic. Dacă realitatea este asta – ceea ce, desigur, n-are nici o legătură cu adevărul – de unde atâta popor de eroi căzuți pe front aparținători neamului nostru?

Cât privește România de dincolo de Prut, atitudinea celor care o conduc – o oribilă mascaradă a cărdășiei ruso-germane, cea mai dezastruoasă împreunare de interese și crime din existența Europei – nu poate decât să-ți blocheze sentimentul elementar al românismului greu încercat de vrăjmașii iviți din îndepărtate pustietăți. Dacă revenirea între

hotarele noastre firești are în vedere doar faptul că sunt gata-gata să fie înghițiți de malaxorul rusesc, și nu din convingerea că România este trunchiul din care se trag, atunci nu fac altceva decât să joace la ruleta celor care i-au desfigurat sub toate chipurile. Și să rămână, pentru România, o căscată gaură neagră care nu va putea fi saturată niciodată. Dacă lucrurile s-ar pune așa, cu cât ajutor s-a trimis în Basarabia se putea cumpăra Alaska și ne rămâneau ceva bani și de o potecă până acolo... Scriu cu tristețe aceste rânduri fiindcă știu prin câte suferințe și sacrificii au trecut românii de dincolo de Prut, la fel cum am cunoscut și cunosc atâția patrioți basarabeni care nu au un alt ideal mai sfânt decât cel de a se înfăptui Reunirea. Se întâmplă însă ca în ape tulburi, cu ceva... Maia la mijloc, încercând să salvezi de la înec pe cineva, să fii și tu însuși tras la fund... Pentru români, și nu numai, Ucraina este la fel de periculoasă – prin cruzime, prin excese animalice – ca și Rusia. Cu toate acestea, Rusia – probabil cea mai monstroasă fiară pe care a cunoscut-o vreodată pământul – trebuie învinsă. Cu orice preț. Ceea ce n-au făcut, de-a lungul veacurilor, generațiile anterioare care au tolerat extinderea acestei apocalipse de stepă, cade în obligația generațiilor de astăzi de a bloca invazia inimaginabilei calamități pe care o provoacă rușii. Stoparea spiritului rusesc – până la distrugerea lui totală, dacă este cazul – reprezintă o misiune sfântă. Nu trebuie să mai rămână pe umerii generațiilor viitoare teribila povară moștenită de la înaintașii care fie n-au putut, fie din interese ultra-meschine și lașități, au lăsat cale liberă panslavismului, translat ulterior în bolșevism.

Dacă va fi nevoie – ceea ce nu este de dorit – Ucraina va merita cu prisosință și ea soarta la care trebuie adusă Rusia. Deși, ca român imparțial – îi cer iertare Celui de Sus că mi-a încolțit un asemenea gând – cred că mai bine pentru noi ar fi să iasă înfrântă nu numai Rusia, ci și Ucraina.

Deopotrivă...

O batjocură a istoriei noastre...

Mihai Ogrinji

Prin veacuri, Bucureștiul a fost generos cu toți cei care i-au trecut pragul, fie pentru câteva zile, fie pentru a se așeza cu traiul în vatra lui. C-au fost sărmani sau cu ștaif, aventurieri, borfași ori medici, rătăcitori, escroci ori hoți, prostituate, preceptori ori bone, Bucureștiul i-a „înfiat”

avea să fie terminat doi ani mai târziu. Apropo: Palatul Curții Vechi, prin care au „domnit” o vreme și de-alde Pirgu, Pantazi ori Pena Corcodușa, se află într-o nesfârșită...

Ce sfiori a tras acest „lanus” Manuc până la sfârșitul războiului ruso-turc, mai ales în cârdășie cu generalii ruși, răstimp în care a devenit și Beicul Moldovei, vă puteți imagina: trădări, înșelătorii, un întreg corte-

cea ce s-a renovat la Hîncești în anii 2014-2015, continuându-se cumva și astăzi, nu sunt construcții care să fi fost înălțate de Manuc, ci de urmașii săi. Fie că este vorba de Palatul în sine, Casa vechilului, Clădirea contesei ori de Castelul de vânătoare, de Turnul de veghe. N-avea când, fiindcă borfașul armean și-a găsit sfârșitul – bine meritat, spun unii – la 20 iunie 1817, printr-un „ac-

Vânătorului. Statuia ecvestră avea mai demult în centrul Chișinăului, în fața unui hotel Cosmos...

Manuc este un precursor al unor personaje sinistre care ne-au pângărit țara, precum bulgarul Cristian Racovski ori evreica bolșevică Ana Pauker, cea care i-a cadorisit pe ruși, în 1948, și cu Insula Șerpilor. Hanul Manuc din București amintește, oricărui român nesmintit, hotelul Belvedere din Viena, unde s-a semnat, în august 1940, Diktatul prin care s-a răpit România Ardealul de Nord. (Cam așa au procedat „bunii” noștri vecini cu jaful asupra noastră; rușii, jumătate din Moldova și jumătate din Bucovina; bulgarii, jumătate din Dobrogea; sârbii, jumătate din Banat.) De reținut că și hotelul Transilvania din Cluj-Napoca a fost rebotezat, după ce a fost cumpărat de românul Josef Goschy, cu numele de... Belvedere. De ce această redenumire, nu cred că este greu de înțeles...

N-au fost puține ori simple avatarurile prin care a trecut clădirea ce poartă numele Hanul Manuc. Cutremure, ruinări, nenumărate schimbări de proprietari. Însă pe lângă felurite blasfemii, s-au derulat în sălile lui și multe evenimente legate de istoria oarecum normală a României. Altfel spus, s-au ținut aici nu numai nenumărate baluri mascate, petreceri de-ocheate – în București s-a trăit, cel mai adesea, ca pe Titanic -, spectacole de teatru, coterii de toate soiurile, ci și faimoase adunări populare, întruniri politice, s-au rostit discursuri înflăcărâte (Barbu Delavrancea, Take Ionescu,

Octavian Goga, Nicolae Filipescu), s-au luat importante hotărâri pentru viitorul României.

Prin 1862, Hanul devine proprietatea lui Lambriu Vasilescu, care îi și schimbă numele în „Marele Hotel Dacia”. Om cu capul pe umeri. Este cât se poate de firesc dacă vă întrebați de ce nu i s-a păstrat acest nume, revenindu-se la vechea denumire, care reprezintă o batjocură pentru istoria românilor? Se putea face această minimă reparație fie și în ceasul al 12-lea, odată cu reglarea statutului și ultima renovare, de prin 2009, a acestui așezământ. Interesant este de știut, poate, și cine sunt actualii proprietari. Probabil că nu lipsesc dintre ei urmașii fanarioților, patrioții de pe la '48, și diverse alte eminente...

Foarte aproape de Hanul Manuc – sinistrul loc în care un venetic a vândut rușilor jumătate din Moldova medievală – se găsește, într-o stare de nedescris, fostul hotel Concordia. Aici, la 24 ianuarie 1859, Al. I. Cuza a fost ales domnitor peste ceea ce mai rămăsese din Moldova și Țara Românească. Înfațișarea dezastruoasă a acestui monument istoric ilustrează cu prisosință obrazul de porc sălbatec pe care îl au, de decenii întregi, edilii Bucureștiului, aleșii țării, toți cărmacii care ne-au stat și ne stau pe creștet. Iată de ce nu se poate face din coadă de câine sită deasă...

pe toți. Când a încercat să se opună, Occidentul i-a băgat sula în coaste, pe care n-a scos-o nici azi. Uneori, comunități întregi s-au aciuat în București, ca și prin provincie, punând la cale proiecte pentru țara lor de obârșie, fapt care le-a și reușit adesea. Amintiți-vă de greci, de bulgari, de albanezi... Vreun semn de recunoștință pentru ajutorul primit? Să fim serioși. Dimpotrivă. Doar știți proverbul cu facerea de bine...

Un caz cu totul uluitor îl reprezintă armeanul Manuc Bei Mârzaian. S-a pripășit la București în 1806, venind de la Rusciuc, unde se născuse în anul 1769. Deținea deja o avere considerabilă, găbjiată din afaceri de tot soiul, inclusiv ca dragoman (traducător) al Porții Otomane. În Balcani circula, de sute de ani probabil, o zicere care e parcă un fel de crez-ștampilă în ceea ce privește o anumită abilitate: „Un grec face cât doi evrei, iar un armean cât doi greci”. Probabil că această formulă era și încă este adaptată în funcție de cine și în ce conjunctură o folosește. Ajuns la București în 1806, odată cu începerea războiului ruso-turc, Manuc cumpără imediat un teren din trupul Curții Domnești și în toamna aceluiași an începe construirea hanului ce

giu de mizerii specifice Levantului. Dragoman fiind, Manuc, într-o limbă bine știută de el, îi „traduce” cu tot avântul pe turci – de fapt, pe români – și face tot posibilul ca ținutul dintre Prut și Nistru, viitoarea Basarabie în limbaj rusesc, să treacă, prin pacea încheiată chiar în Hanul lui – luna mai 1812 – în stăpânirea Imperiului Țarist. Imediat după încheierea Păcii de la București, în anul 1812, Manuc a tulit-o la Sibiu, apoi la Viena, ca în 1815 să ajungă la Chișinău. S-a așteptat în tot acest răstimp să primească din partea Țarului o răsplată pe măsură. Nu s-a întâmplat chiar așa. Drept care cumpără la Hîncești, la circa 35 km de Chișinău, moșia și palatul unei oarecare prințese Dolgoruki.

Vă amintiți, presupun, de cronicile moldovenești cu zicerea: „Vodă, da, Hîncu, ba!” Sendarul Mihalcea Hîncu, fiindcă despre el este vorba, a fost cel care a întemeiat acest târg pe care Manuc îl găsește plin de evrei și armeni, de pivnițe adânci, de galerii și cotloane subterane, ce mai, infrastructură de negustori. Spiritul de comerciant l-a împins pe Manuc aici, la răscruce de drumuri bătute de tot felul de caravane, căruțe, harabale, alte atelaje. Un vad bun, altfel spus. Desigur,

cident” de călărie. A fost înmormântat în Biserica Armenească din Chișinău.

Zeci de ani complexul de la Hîncești a fost lăsat de izbeliște, ruina încolțându-l din toate părțile. Însuși târgul, până în 1965, a purtat o vreme alt nume: Kotovsk. De unde denumirea? De la un bandit – Grigori Kotovski – născut aici, din mamă ucraineană și tată polonez, și declarat de bolșevici mare erou! Mă rog, treabă bolșevică... I se poate vedea mutra și unele lucruri care i-au aparținut într-o secție a muzeului deschis în Castelul

Legături primejdioase...

Vasile
Astărăstoae

Nu vă lăsați înșelați de titlu. Nu vreau să scriu despre romanul lui Pierre Choderlos de Laclos, nici despre cartea Norei Roberts, nici despre filmul din 1988 al lui Stephen Frears. Vreau să vă prezint un subiect puțin discutat, și anume: relațiile dintre industria farmaceutică și revistele/jurnalele medicale. Înainte de a dezvolta subiectul câteva întâmplări adevărate. În 1997, povestea profesorului Betty Dong de la Universitatea din California a provocat un scandal: s-a dezvăluit că un industriaș din Pharma a reușit să împiedice publicarea unuia dintre articolele sale, privind tratamentele tiroidiene, care fusese acceptat inițial de Journal of the American Medical Association (JAMA). Acest industriaș sponsorizase un articol, care avea concluziile contrare celor din articolul lui Betty Dong și care a fost publicat (Boris Hauray, Une médecine détournée? Influences industrielles et crise de confiance dans le domaine du médicament, Mouvements, 2019/2). Richard Smith fost editor șef la BMJ scrie: „Una dintre primele mele experiențe privind relația dintre revistele medicale și companiile farmaceutice a avut loc la începutul anilor 1980, după ce BMJ a publicat lucrări, care sugerau că un nou medicament antiinflamator nesteroidian, benoxaprofen, ar putea avea efecte secundare grave. Am fost vizitați de trei bărbați severi de la Eli Lilly, producătorii drogului. Tony Smith, redactorul adjunct, a condus întâlnirea și mi-a cerut să mă alătur lui. Bărbații, despre care îmi amintesc (probabil greșit) ca având dinți de aur, ne-au amenințat cu acțiuni legale, moment în care Tony a spus: „În acest caz, ne vedem în instanță”. Au dat înapoi în grabă și au cerut pur și simplu să poată publica un răspuns prompt (Richard Smith, Medical journals and pharmaceutical companies: uneasy bedfellows, BMJ. 31 mai 2003; 326(7400): 1202-1205).

O revistă de top, Dialysis & Transplantation, a primit un articol în care autorul argumenta împotriva utilizării unei doze duble din produsul farmaceutic, Epogen, deoarece doza mare nu numai că este mai scumpă (10.000 USD – 12.000 USD per pacient anual, față de 5.000 USD – 6.000 USD), dar nu este mai bună decât doza obișnuită și mai puțin sigură. Lucrarea a fost acceptată prin procesul standard de evaluare inter pares, dar a fost respinsă de departamentul de marketing – revista avea contract de publicitate cu produ-

cătorul medicamentului. Ulterior, în urma protestelor, revista a revenit și a decis să publice articolul, dar autorul a refuzat (probabil, din cauza presiunilor exercitate asupra sa). La începutul anului 2007, FDA a stabilit că doza mai mare a fost într-adevăr mai puțin sigură decât doza standard din cauza creșterii ratei de accident vascular cerebral și atac de cord (Kent Sepkowitz, Under the Influence? Drug companies, medical journals, and money. Slate Magazine, Sept 10, 2007). În septembrie 2018, profesorul de la Universitatea din Copenhaga, Peter Gøtzsche, unul dintre fondatorii Cochrane și director Cochrane Danemarca, a fost exclus (un vot strâns de 6 la 5) din Cochrane Collaboration. Profesorul Gøtzsche, fost angajat al industriei farmaceutice, se remarcă în ultimii ani prin virulența atacurilor sale împotriva industriei farmaceutice, calificând-o chiar într-o carte (Deadly Medicines and Organized Crime: How Big Pharma Has Corrupted Healthcare, 2013) drept „crimă organizată”. În 2018, el a scris un articol împotriva unei recenzii a Fundației Cochrane, recenzie care apăra eficacitatea și siguranța vaccinării fetelor tinere împotriva virusului HPV. El susține că toate studiile incluse în revizuirea Cochrane au fost finanțate de companii, denunțând legăturile unora dintre participanții la această revizuire, de colaborare cu industriile producătoare de vaccinuri și sublinia că luând în considerare doar studiile ale căror rezultate au fost publicate, autorii revizuirii au convenit să neglijeze jumătate din studiile efectuate asupra produsului (ale căror rezultate nu au fost publicate), făcând astfel jocul producătorilor. Gøtzsche și-a exprimat îngrijorarea cu privire la „cultura autoritară de sus în jos și un model de afaceri din ce în ce mai comercial” la Cochrane care „amenință obiectivele științifice, morale și sociale ale organizației”. De ce am redat aceste întâmplări? Pentru că s-a discutat foarte mult despre marketingul farmaceutic, despre influența Big Pharma asupra cercetării și practicii medicale, dar foarte puțin despre conflictul editorial al ziarelor și revistelor medicale. Editorii de ziare/reviste medicale joacă un rol crucial în discursul științific. Ei triază manuscrisele și decid asupra celor care vor fi trimise pentru evaluări externe, sintetizează comentariile și decid ce lucrări vor fi publicate. Ei sunt persoanele care determină o cantitate substanțială din conținutul și concluziile a ceea ce apare în jurnalele lor, inclusiv selecția articolelor, conținutul articolului și articolele care au editoriale

însoțitoare. Dacă autorii articolelor sunt obligați să raporteze relațiile financiare cu industria farmaceutică, pentru editori sau evaluatori nu există această cerință ceea ce lasă un câmp larg influențelor industriei. Pentru industrie, publicarea, în reviste de mare impact a rezultatelor favorabile, conferă prestigiu academic, poate accelera aprobarea reglementărilor, crește vânzările și crește prețul acțiunilor. Mai mult, în majoritatea țărilor, companiile pot face publicitate medicamentelor doar pentru medici, iar revistele medicale constituie mijloace eficiente și legale. Pe de altă parte, revistele medicale pot supraviețui greu numai din abonamente. De aceea relația cu industria este esențială. Reviste medicale au un venit substanțial (mult peste cel din abonamente) de la companiile farmaceutice din achiziționarea de reclame, retipăriri, din sponsorizarea suplimentelor etc. Se crează legături, uneori, primejdioase sub mai multe

Publicitatea

Jurnalele gratuite pentru medici depind complet de veniturile din publicitatea farmaceutică, dar și alte reviste medicale depind foarte mult de o astfel de publicitate. În 2002, „BMJ USA”, (tiraj 90 000 de exemplare) era plătită în întregime prin publicitate. Urmare a publicității, „New England Journal of Medicine” era trimis gratuit medicilor din spitale din Marea Britanie și „JAMA” către medici din Statele Unite (Richard Smith, Medical journals and pharmaceutical companies: uneasy bedfellows, BMJ. 31 mai 2003; 326(7400). Într-o altă analiză, se afirma că în 2003, companiile de medicamente au cheltuit aproape jumătate de miliard de dolari pe publicitate în reviste medicale. Cele două reviste principale de medicină generală din Statele Unite – New England Journal of Medicine și Journal of the American Medical Association – au primit aproximativ 18 milioane de dolari, respectiv 27 de milioane de dolari în fiecare an pentru reclame afișate (Kent Sepkowitz, Under the Influence? Drug companies, medical journals, and money. Slate Magazine, Sept 10, 2007). Din 2012 până în 2018, potrivit EuroForDocs, jurnalele medicale și agențiile de comunicare, care influențează indirect și medicii, au primit 258 de milioane de euro de la companiile de medicamente. „Journal international de médecine” (JIM), al doilea cel mai citit jurnal medical de medici (250.000 de vizite pe lună), a primit 733.774 de euro de la industria farmaceutică, adică 122.296

de euro pe an. „Daily doctor”, ziarul cel mai citit de halatele albe (675.000 de vizite lunar, 48.000 de exemplare distribuite) a primit cel puțin 102.791 de euro pe an adică un total de 616.747 de euro donați de industria farmaceutică (Rozen Le Saint, Médecine: la presse spécialisée sous la coupe de l'industrie pharmaceutique, Pharma Papers, 30 novembre 2018). Există și publicitate înșelătoare. Un studiu interesant, care datează din 1992, a examinat 109 de reclame pe pagină completă din 10 reviste medicale de top. Reclamele au fost trimise la evaluatori/ recenzenti specialiști independenți. Într-o treime dintre cazuri, doi sau mai mulți examinatori nu au fost de acord cu afirmația agentului de publicitate conform căreia medicamentul este „medicamentul de elecție”. În 40% dintre reclame, recenzentii au considerat că informațiile privind eficacitatea nu erau echilibrate cu cele privind efectele secundare și contraindicațiile. În general, recenzentii nu ar fi recomandat publicarea a 28% dintre reclame și ar fi necesitat revizuirii majore într-o treime (Wilkes MS, Doblin BH, Shapiro MF. Pharmaceutical advertisements in leading medical journals: experts' assessments. Ann Intern Med 1992;116). Un studiu spaniol din 2003, a constatat că declarațiile promoționale făcute în aproape jumătate din aproape 300 de reclame examinate nu erau susținute de referința pe care o citau (Villanueva P, Peiro S, Libroero J, Pereiro I. Accuracy of pharmaceutical advertisements in medical journals. Lancet. 2003;361: 27-32).

Comenzi de retipărire

Dacă apare un articol favorabil despre un medicament, compania farmaceutică respectiva își poate comanda mii și mii de reeditări pentru a le răspândi în procesul educației medicale și plătește jurnalului zeci de mii de dolari. Adam E Handel & all au studiat relația între retipăriri și finanțarea din industria farmaceutică, prin setarea articolelor de top după dimensiunea comenzilor de retipărire în șapte reviste din grupurile „Lancet Group” și „BMJ Group” în perioada 2002-2009. Inițial, au fost cuprinse mai multe reviste, dar editorul-șef al „JAMA” a explicat că informațiile solicitate erau private și nu vor fi comunicate nimănui, directorul general de la New England Journal of Medicine a spus că practica sa de afaceri exclude schimbul de date privind comenzile de retipărire, vicepreședintele publicației „Annals of Internal Medicine” a declarat că ar fi nevoie de prea multă muncă

pentru a aduna datele. Rezultatele arată următoarele: comenzile medii de retipărire pentru cele șapte reviste au variat de la 3000 la 126350 exemplare. Comenzi mari de retipărire au fost finanțate de industria farmaceutică. Se crede că industria farmaceutică este cel mai mare cumpărător de retipăriri. După cadouri și mostre de medicamente, retipăririle sunt cea mai comună formă de material promoțional vehiculat printre medici de companiile farmaceutice (Adam E Handel & all., High reprint orders in medical journals and pharmaceutical industry funding: case-control study, BMJ 2012; 344: e4212). Companiile cumpără un număr mare de retipăriri ale studiilor favorabile. Uneori, vor cheltui mai mult de 1 milion de dolari pe reeditări ale unui singur studiu, iar marja de profit pentru editor este uriașă. Aceste retipăriri sunt apoi folosite pentru a comercializa medicamentele către medici, iar numele revistei de pe retipărire este o parte vitală a acestei vânzări.

Editarea de suplimente

Multe reviste medicale publică suplimente, de obicei, un volum de sine stătător, cu un singur subiect, și ele pot fi foarte profitabile. Este o practică curentă mai ales la manifestări științifice sponsorizate de companii farmaceutice. În general, cu cât calitatea științifică a suplimentului este mai slabă și cu cât este mai favorabilă companiei care îl finanțează, cu atât profitul este mai mare. Dacă un jurnal este dispus să publice fiecare lucrare prezentată la un simpozion, care a fost finanțat de o singură companie și care s-a ocupat de un singur medicament, atunci poate percepe o taxă substanțială. Adesea, anumite lucrări vor fi „fabricate de industrie” și vor fi publicate de mai multe ori. Dacă, totuși, revista dorește să analizeze fiecare studiu și să le ia numai pe cele care sunt originale și să treacă de revizuire, atunci taxa va fi mai mică sau se renunța la supliment. (Sismondo, S. „Ghost-management and gaming pharmaceutical knowledge”, în Gaming the metrics: misconduct and manipulation in academic research. Edit. M. Biagioli și A. Lippman, Cambridge, MA: MIT Press, 2020). Dacă simpozionul este sponsorizat de o companie, lucrările finanțate de aceasta, publicarea lucrărilor tot de aceasta, iar lectorii plătiți regește tot de companie, pot să apară suspiciuni cu privire la adevărul științific.

- continuare în pagina a 12 - a

Hibridizarea difuzării media...

Cezar Adonis
Mihalache

Este un concept ce merită reținut... Pentru că, dacă acum pare a fi inovativ și explicit pentru felul în care funcționează și se amestecă tehnologiile, dar și ramuri ale dezvoltării social-culturale, mâine-poimâine va trebui să-l includem în listele noastre de luptă cu sistemul... Pentru că va deveni, nu doar un măr al discordiei în sfera drepturilor noastre, ci poate chiar articol de lege al felurilor inițiative prin care se încearcă zăvorârea noastră ca libertăți cetățenești... Va fi un mijloc de reevaluare a multor concepte care deranjează sistemul doar pentru că încă există prin legi, chiar și printre virgule, printre articole... Și pe care acesta nu a reușit să le scoată din zona legislativă pentru a le transfera într-un sertar al cutumelor acceptate, „de dâșii acceptate”, nu?!, pentru a le dispersa apoi...

Și nu doar piața media va fi vizată de conceptul „hibridizării difuzării”... Ci, această apostilă a schimbării generate, impuse chiar de intersectarea domeniilor, chiar a forțării identificării unor forme de

alinieri, și apoi îngemănare din domenii poate chiar antagonice, va deveni o linie de inițiativă, de justificare, de apostilare în sistemul referențial al reevaluărilor și reorganizărilor pe care le rostogolește sistemul ca fiind imediat necesare când vrea să schimbe ceva...

Și vom avea „hibridizării” și în domeniile media, dar și în cele educaționale, sociale, politice, economice... Pentru că este un concept inevitabil, și are un sâmbure de realism, dar trebuie să conștientizăm că, înainte de a-l înțelege și a-l utiliza în folosul nostru, sistemul îl va folosi pentru a-și „modela” următoarele vârfuri de lance de atac...

Metodologia este simplă... Se utilizează un personaj public, din afara zonei vizate acum („media”), pentru a lansa conceptul și a justifica necesitatea lui... În cazul de față, un profesor de studii politice vorbind despre iminenta hibridizare a difuzării diverselor formate și suporturi media... Nu un specialist în comunicare, nici unul din zona audio-vizuală ori media virtuală, nici măcar un jurnalist... Un profesor de științe politice...

Conceptul în sine subliniază un fenomen firesc,

evolutiv... Trecerea masivă a mediilor media clasice, audio-vizuale și scrise, în zona internetului... Este un fenomen al dezvoltării digitale care a consemnat transferul presei scrise în spațiul electronic, și care continuă, astăzi, cu translatarea părților de televiziune și radio în aceeași zona a difuzării prin internet...

Sigur, promovarea conceptului ca descoperirea momentului nu este întâmplător făcută acum... Nici locul ales, un festival de film, nici publicul vizat...

În fapt, în spate se ascund ghearele de trident ale corifeilor de la CNA, care încearcă să intre, într-o formă sau alta, peste zona care încă le scapă controlului... Al unui control, dar nu pentru binele general al societății, ci în folosul influenței politice, economice, sociale, coercitiv-punitivă...

Pentru că acceptarea și inserarea conceptului de hibridizare a difuzării într-un capăt de articol din zona media va pune pe masa CNA argumentele necesare intrării cu picioarele în zona necontrolată de acest organism politic. cea a internetului, dar nu pe segmentul divertismentului facil, al trivialității, al non-sensului, ci pe zonele de

blogosferă și ziare electronice și tot mai numeroaselor emisiuni difuzate pe internet ca „podcast” -uri acide, fie ele sociale, politice, economice, și care, prin nuanțele pamfletar-satirice, reprezintă o zonă deranjată pentru sistem...

Dar este și o lamă pe care o puteam întoarce noi cu tăișul spre „corifei”... Pentru că, nu-i așa?!, tocmai acest fenomen de hibridizare, care duce aproape tot ceea ce înseamnă televiziune, radio și ultimele respirații de presă scrisă, în zona media virtuală, a internetului, poate constitui argumentul nostru pentru a cere desființarea CNA... Pentru că motivul invocat în cazul „hibridizării”, contopirii media clasice în internet, este și o dovadă și un argument al faptului că CNA a devenit caduc devreme ce tot mai mult conținut audio-vizual se transferă în internet. Și nu, nu înseamnă că este momentul în care CNA poate să-și extindă ghearele peste acest domeniu... Pentru că internetul, în special prin zonele de rețele sociale, are propriul sistem de control, în multe cazuri, exagerat și forțat ca decizii, argumente și mijloace puse la dispoziția „detractorilor”... (O simplă raportare, o adunătură de năpârci raportând ceva și un

„block” sub veșnica scuză a imposibilității mediilor de a analiza în timp util pentru că niciodată nu există suficienți oameni, nu?!...).

Și este ironic, dar nu întâmplător!, ca, tocmai în cadrul unui festival ce ar trebui să omagieze libertatea, și nu doar din perspectiva creației, este pus „în scenă” conceptul hibridizării difuzării, prea nimerit adus pe piață într-un moment în care CNA a intrat într-un blocaj al încercărilor de a prinde sub controlul său media încă liberă. Sau, mai bine spus, semiliberă, dacă ținem cont de restricțiile și consecințele deja existente prin unele articole de lege și cod penal, dar având încă o posibilitate de exprimare la un anumit nivel de libertate... E drept unul pe care, dacă l-am putea așeza, temporal, lângă anii '90, ar fi lapidat cu pietrele setei de informație de toți cei ce așteptau la singurele cozi sincer dorite ale aceluia timp, la chioșcurile de ziare...

Cozi ce s-au hibridizat în așteptări la alte rânduri, impuse de sistem pentru a ne ține ocupați, și o sete de cunoaștere ce s-a disipat într-un analfabetism funcțional în masă...

-continuare din pagina a 4 a -

Reclame degheazate în articole

Agenții de publicitate ai industriei farmaceutice ar prefera întotdeauna o acoperire editorială favorabilă unei reclame. Ei se pot oferi să cumpere publicitate dacă aceasta poate fi însoțită de mențiuni editoriale favorabile ale produselor lor. Astfel, includ în pachet scrisori către editor, opinii, editoriale etc., care, de regulă, nu sunt supuse regulilor de analiză. În continuare caută să publice reclame, care folosesc în mare parte cuvinte din materialul editorial. Multe reviste par să vândă spațiu publicitar pe această bază.

Publicarea preferențială a studiilor finanțate de industrie

Revistele medicale sunt probabil mai utile companiilor farmaceutice pentru publicarea studiilor decât pentru publicitate. Un studiu randomizat, care este favorabil pentru un medicament, este un pas major în crearea „medicamentului de succes” pe care îl doresc toate companiile. Aceasta înseamnă că oamenii de marketing dintr-o companie farmaceutică vor fi adesea mai interesați de studiile clinice decât sunt cercetătorii. Ceea ce se întâmplă este că această invenție științifică majoră – studiul randomizat – este

degradată din motive de marketing. Și revistele medicale fac parte din acest proces, deoarece ele sunt punctele de desfacere pentru aceste studii – iar impactul unui studiu este mult amplificat dacă este într-un jurnal important. Articolele publicate sunt adesea în mare parte creații ale companiilor, chiar dacă la autori se includ cercetători independenți. Studiile din industrie cu rezultate pozitive sunt suprareprezentate în revistele medicale, iar cele cu rezultate negative sunt subreprezentate, ceea ce duce la distorsiuni semnificative de publicare. Studiile din industrie sunt mai citate decât studiile non-industriale. Nivelul mai ridicat de citare poate fi pur și simplu rezultatul faptului că Big Pharma au resurse mult mai bune pentru promovarea propriilor studii decât au cercetătorii independenți. De exemplu, companiile angajează mii și mii de „lideri de opinie cheie” pentru a ține discursuri către medici, folosind prezentări de diapozitive pregătite, despre cercetări clinice recente (Moynihan, R., Key opinion leaders: independent experts or drug reps in disguise? *BMJ*, 2008, 336; Gorry, P. Medical Literature Imprinting by Pharma Ghost Writing: A Scientometric Evaluation, *Proceedings of ISSI 2015 Istanbul*; Sergio Simondo, Epistemic Corruption, *the Pharmaceutical Industry,*

and the Body of Medical Science, *Frontiers*, 2021).

Plăți către editori, cooptarea editorilor în conducerea corporațiilor

Este o formă subtilă de influență. Jessica J Liu et al au analizat finanțarea de către corporații a 52 de reviste medicale americane influente, în anul 2014. Din 713 editori, 361 au primit unele plăți generale, iar 139 au primit plăți pentru cercetare. Concluzia este că plățile din industrie către editorii de reviste sunt comune și adesea mari. Jurnalele ar trebui să ia în considerare impactul potențial al unor astfel de plăți asupra încrederii publicului în cercetările publicate (Jessica J Liu & all. Payments by US pharmaceutical and medical device manufacturers to US medical journal editors: retrospective observational study, *BMJ*, oct. 2017, 359). Wong et al. au efectuat o analiză retrospectivă a plăților către editori „de top” din SUA ai revistelor medicale foarte citate, din 2013 până în 2016. În 35 de reviste, 212 dintre 447 de editori „de nivel superior” au primit plăți asociate industriei (Wong VSS, Avalos LN, Callahan ML. Industry payments to physician journal editors, *Peer J. Preprints*, 2017, 5).

O analiză realizată de „BioPharma Dive” a constatat că majoritatea celor din consiliile celor mai mari corporații din

industria Pharma erau membri cu roluri duble. Astfel: Profesorul Robert J. Alpern, decan al Școlii de Medicină Southwestern (1998), decan al Școlii de Medicină de la Yale (2004), președinte al Societății Americane de Nefrologie (2000), editor de reviste de specialitate, s-a alăturat consiliului de administrație al AbbVie în 2013. A primit compensație de 335.929 USD și acțiuni AbbVie de 4.294.612 USD. Peter McDonnell, director al Institutului Wilmer Eye de la Școala de Medicină a Universității Johns Hopkins, care a făcut parte din consiliile editoriale a șase reviste de oftalmologie și era redactor șef medical al *Ophthalmology Times* era și director la Allergan și Actavis, a primit de la Allergan compensație de 449.941 USD și acțiuni de 735.307 USD. Tyler Jacks, profesor de biologie la Massachusetts Institute of Technology (MIT) și director fondator al Institutului David H. Koch pentru Cercetare Integrativă a Cancerului, co-editor fondator al *Annual Review of Cancer Biology* în 2017, era membru al consiliului de administrație al Thermo Fisher Scientific și Amgen, a primit compensație de la Amgen de 343.998 USD și acțiuni Amgen de 1.147.713 USD. Celebrul José Baselga, directorul medical al Centrului de Cancer Memorial Sloan Kettering din New York, redactor-șef la *Cancer Discovery*,

cercetător recunoscut la nivel mondial, a demisionat după ce „The Times” și „ProPublica” au dezvăluit că nu și-a aratat legăturile cu industria în zeci de articole din jurnale. A primit venituri de aproape 2,9 milioane de dolari pentru participarea sa în consiliile de conducere ale marilor companii farmaceutice sau de dispozitive medicale (cum ar fi Bristol Myers Squibb sau Varian Medical Systems) (Andrew Dunn, Who are the 22 pharmaceutical board members who also lead healthcare nonprofits? *BioPharma Dive*, 2018; Charles Ornstein & Katie Thomas, Prominent doctors aren't disclosing their industry ties in medical journal studies. And journals are doing little to enforce their rules, *Fierce Healthcare* Dec 11, 2018; Boris Hauray, Une médecine détournée? Influences industrielles et crise de confiance dans le domaine du médicament, *Mouvements*, 2019/2 (n. 98). Dat fiind impactul fenomenului, începând cu 2010, World Association of Medical Publishers (WAME) și Committee on Ethics in Publications (COPE) au publicat numeroase recomandări privind conflictele de interese editoriale.